

CONTEXT

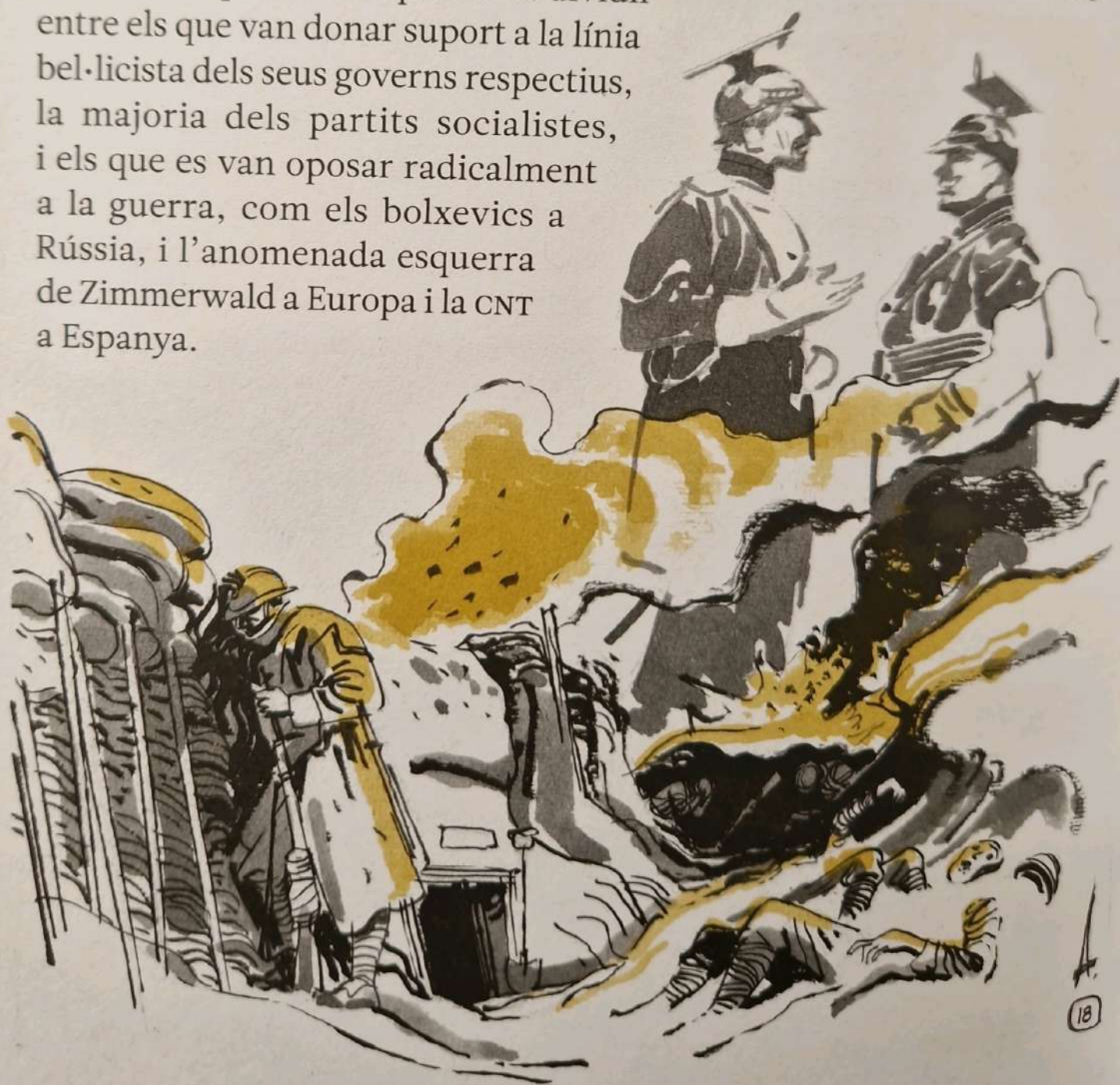
LA MANCOMUNITAT

Als inicis del segle xx a Catalunya es desenvolupà un moviment de reivindicació catalanista que institucionalment es va concretar en la creació de la Mancomunitat de Catalunya, el 6 d'abril de 1914. Aquest organisme, que agrupava les quatre diputacions catalanes i les seves competències, va actuar especialment en els camps de l'educació, les infraestructures i la llengua i va estar pràcticament absent en el conflicte social. Prat de la Riba, de la Lliga Regionalista, en va ser el primer president, i a la seva mort, l'1 d'agost de 1917 a Castellterçol, va ser elegit l'arquitecte Josep Puig i Cadafalch, del mateix partit, com el seu successor. El 1918 i el 1919, la Mancomunitat va participar en la campanya que es va dur a terme per aconseguir un estatut d'autonomia de Catalunya. El projecte, finalment, no va ser aprovat per les Corts a Madrid.

LA GRAN, I TERRIBLEMENT CRUEL, GUERRA

La Primera Guerra Mundial es va desenvolupar entre 1914 i 1918, quatre anys en els quals van morir deu milions de soldats i es calcula que uns set milions de civils. Hi van participar totes les grans potències i tots els estats europeus, excepte Espanya, els Països Baixos, tres països escandinaus i Suïssa. L'esquerra europea es va dividir entre els que van donar suport a la línia bel·licista dels seus governs respectius, la majoria dels partits socialistes, i els que es van oposar radicalment a la guerra, com els bolxevics a Rússia, i l'anomenada esquerra de Zimmerwald a Europa i la CNT a Espanya.

CONTEXT

QUAN EL PODER I LA POR VAN CANVIAR DE BÀNDOL

La Revolució d'Octubre de 1917 de Rússia va culminar un procés que tenia com a antecedent la gran mobilització popular que havia enderrocat al febrer del mateix any l'autocràcia monàrquica tsarista. Els sectors més democràtics de la dreta, que governaren després, no solucionaren, però, els problemes generats per la guerra, la fam i la propietat feudal de la terra. Alhora, els soviets d'obriers i soldats i, més tard, de camperols, òrgans de democràcia directa, es van estendre territorialment i guanyaren poder progressivament. La tensió entre aquests dos pols es va resoldre a l'octubre a favor dels segons quan, sota la direcció de la branca bolxevic del Partit Obrer Social Demòcrata, els soviets van prendre tot el poder per dur a terme ja un programa de pau, pa i terra. La presa del poder pel proletariat a Rússia no va generar la revolució socialista mundial, com es pretenia, però es va convertir en un referent internacional tant d'esperança per a gran part del moviment obrer com de por per al conjunt de la burgesia i les classes dominants.

LA PANDÈMIA DE 1918

L'any 1918, mentre se celebrava el Congrés de Sants, a Barcelona la gent moria com bandades de mosques, segons va escriure el sindicalista Joan Ferrer, per una pandèmia de grip que va matar 22.767 persones a la ciutat i va infectar almenys 150.000 dels seus 640.000 habitants.

Malgrat que se la va anomenar *grip espanyola*, en realitat es va originar als EUA i va ser transmesa pels soldats d'aquell país que van combatre a la Gran Guerra, tot i que ambdós bàndols en van censurar tota informació per no desmoralitzar les tropes. Com que a Espanya s'informava obertament sobre la pandèmia, a fora se la va començar a anomenar *grip espanyola* perquè es considerava que era l'únic país afectat.

LA FI DE LA GUERRA I EL TRACTAT DE VERSALLES

De la Conferència de Pau de Versalles en va sortir la Comissió de la Legislació del Treball, que el 1919 va decidir crear una reglamentació internacional del treball, en part per la por a la Revolució Russa i en part per evitar la competència deslleial que patien els països més avançats en legislació laboral. En conseqüència es va incloure un article en el tractat de pau que establia com a jornada màxima de treball les vuit hores diàries. Llàstima que pràcticament no es va aplicar.

D'altra banda, la neutralitat d'Espanya va afavorir un fort creixement industrial per satisfer la demanda dels països en conflicte, així el tèxtil va passar d'exportar 10,5 tones de mantes a 4.000 de 1913 a 1915. Amb el final de la guerra s'acabà aquesta etapa de gran prosperitat per als patrons i s'inicià una etapa que per a Seguí presentava reptes decisius: "Quan acabi la guerra, si no som una agrupació potentíssima per la nostra cohesió i capacitat, serem joguines de la burgesia".

